

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Concilij Basileensis Decreta legis Publicæ vim non haberunt, donec regia lege firmata sunt. Concilij Tridemi definitiones fidei admissæ Edicto regio. Sed Decreta disciplinæ non servantur, nisi ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

Quibus in Gallia locus non fuit, ob diffiduum Regis cum Pontifice, ut observat Glossator Ioannes Andreas in *c. Generali. De electione. in sexto*: ubi relato divortio Bonifacii & Philippi, ob jura Regalium, hæc addit: *Ideo secundum aliquos Constitutiones istius compilationis non fuerunt receptæ in regno propter istam controversiam.* Quæ verba recita sunt ab editione Romana. Ceterum plurimæ Decretales hoc sexto libro comprehensæ hodie vigent in iudiciis, & frequenter apud summa Curiarum tribunalia à Caussidicis laudantur.

VI. Duobus exemplis recentioribus regie auctoritatis consensus necessarius esse probatur: quorum alterum è Concilio Basileensi, alterum è Tridentino. petatum est. Ecclesiæ Gallicanæ precibus & monitis sollicitatus Carolus VII. quæ de recipiendis Concilij Basileensis Decretis tractata fuerant, consilio cum proceribus habito, postquam omnia æquitati congruere vidisset, celebri illa Pragmatica Sæctione confirmavit, vimque & robur legis publicæ, Concilij Basileensis capitibus addidit. Quod eo sensu accipiendum est, ut eorum Decretorum vigor non ab eo tempore quo Basileæ edita fuerant, sed à die promulgatæ Pragmaticæ Sæctionis obtineret, quemadmodum edicto suo Princeps invictissimus constituit anno 1440. Concilij Tridentini definitiones fidei admittæ sunt Edicto publico, quod ea de re latum est anno 1579. Sed Decreta quæ disciplinam respiciunt, non servantur in Gallia, quia lege Principis destituuntur: quamvis præcipua capita, quæ Gallicanæ Ecclesiæ receptos mores & jura antiqua non infringunt, comprehensa sint Constitutionibus regis, quæ hac de re variis temporibus editæ sunt. Quod gratum & acceptum fuisse Summo Pontifici Clementi VIII. restatur Henricus Magnus felicis memoriae Princeps in rescripto anni MDCVI.

Ceterum nemo est in Gallia hodie, cui non perspectæ sint regie auctoritatis partes in canonum à Conciliis decretorum editione, cum frequentissimè totius Cleri Gallicani conventus Concilij Tridentini promulgationem à Regibus nostris supplicibus libellis postulaverit, ea lege, ut imperio suo ea capita exciperent, quæ moribus regni, id est, Libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ, adversarentur. Quorum desiderii Principes, toto hoc negotio sæpe in consilium prudentissimorum virorum relato, se accommodare non potuerunt. Quod non ita interpretari oportet, ac si contumaci animo ejus Concilij communionem respuerent, quam in negotio fidei sanctissimè colunt:

quin potius eam sententiam amplexi sunt studio tuendæ Libertatis Ecclesiæ Gallicanæ, quæ in quamplurimis capitibus hujus Concilij decretis pessundatur. Eam perniciem non admissis synodi constitutis amoliri tutius esse duxerunt, quàm receptæ semel auctoritati, quæ pondere suo delicata ingenia premere posset, exceptionibus quibusdam jura Gallici imperij subducere. Sane Legatorum ab Henrico II. & Carolo IX. ad synodum missorum de regia dignitate imminuta conquerentium secessio, non admittendæ synodi consilium jovit; existimantibus nostris hoc non alienum esse à veteri disciplina, de qua dictum §. II. Quia in re exemplum Ioannis VII. sequendum putarunt, qui anno DCCV. canones sub sextæ Synodi nomine in Trullo à Græcis editos, quibus Romanæ Ecclesiæ consuetudines quædam convelluntur, suscipere renuit, etsi per Legatos Iustinianus Rhinotmetus Imperator id à Pontifice suppliciter contenderet, arbitrio permisso, ut quos vellet, canones expungeret. Non compono invicem Trullanam Synodum, quæ à Beda erratica dicitur, & inconsulto Romano Pontifice habita est, cum Tridentino Concilio, quod apostolicæ sedis auctoritate legitime est indictum & habitum: sed prudentiam Ioannis VII. cum Regum nostrorum providentia, qui tanto cautiùs iuribus suis consulere debent, quanto minus illis in Canones licet quàm Romano Pontifici, cujus est rebus definitis *τὸ κῦρῶν* & auctoritatem interponere. Ex eo est quòd Anastasius Bibliothecarius factum Ioannis hac in parte non prober, quem à canonum emendatione, *humana fragilitate timidum*, cessasse scribit. quamvis à recentioribus hæc repulsa inter præclara Ioannis facinora adscribat. Itaque Concilij Tridentini publicatio dilata est ad concordiam alendam: quæ si alia ætate alios mores postulet, integrum erit Regibus nostris ea de re, quæ usui futura erunt decernere.

VII. Aliquis fortasse existimare posset, tria illa capita quæ hucusque variis probationibus & testimoniis vera esse ostendimus, de necessitate promulgandarum & usu recipiendarum legum ecclesiasticarum, deque regij consensus adstipulatione, apud nos quidem haberi indubitata, sed hanc sententiam à Romanis Pontificibus nunquam fuisse approbatam, & in earum opinionum censum redigi debere quæ inter ambas potestates sunt controversæ. Sed præterquam quòd excipere possum de gravium auctorum numero, tam Theologiæ

Anastasio vita
Ioannis VII. de
Iustiniano: Quis
silio ut palatium
ingressus est, pro-
priumque adeptus
est imperium, remansit
quos antea sub
Domino Sergio
apostolica mem-
ria Pontificis Ro-
manæ direxerat, in
quibus diversa
capitula Romana
Ecclesiæ contra-
ria scripta in-
veniunt, per duos
Metropolitano
Episcopos demani
davit, dirigens
per eos & sacrum,
per quam denomi-
natum Pontificum
conjuravit et ad-
hortatus est ne
Apostolicæ Eccl-
siæ Concilium ag-
gredere, & que-
que ei visa essent
habere, & qua
adversa renuendo
excusaret. Sed
hæc humana fra-
gilitate timida,
hoc nequaquam
tenuis emendans,
per supradictos
Metropolitano di-
rectis ad Princeps
pem.

2